

saabant Kompagni, og heraf kan der da følge store Omkostninger. Jeg veed meget godt, at i ganske ekstraordinære Tilfælde kan, saa vidt jeg erindrer, Justitsministeriet fordele Udgiften paa en anden Maade. Det er vist nok kun i ganske ekstraordinære Tilfælde, navnlig hvor der fra Regjeringens Side nedsettes en Kommission; men holder man sig til det mere Ordinære, hvor Udgiften til Desinfektionskostninger for en mindre Kjøbstad i enkelte Aar maatte kan løbe op til 7—900 Rd., er der ikke Tale om, at man kan faae Justitsministeriet til at repartere Udgiften paa en anden Maade. Stiller man de to Ting over for hinanden: Hvad kan der opnaas, og hvad kan der tabes ved dette Lovforslag, saa bliver Svaret, at der maatte opnaas, at en mindre Kjøbstadkommune kommer til at betale et mindre aarligt Bælsb til den større — jeg siger maatte; thi det er ingenlunde sikkert — medens det er ganske vist, at Amtet bliver fri for Repartition af disse Udgifter; men denne kan i alt Fald kun tage saa Lixers Arbejde aarlig, og det forekommer mig at være noget for lidt til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for, at man vil opnaa de to Diemed. Paa den anden Side forekommer det mig, at der ogsaa for de mindre Kjøbstæder vil tabes Noget, navnlig det Fællesskab, som dog i visse Tilfælde kan blive til Gavn for den mindre Kommune. — Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger; som jeg har anset mig forpligtet til at fremsætte, saa meget mere som her er Tale om Ting, som jeg i en lang Marcke har haft Leilighed til at se paa nært Hold, og som jeg derfor meget nøje kjender.

Nær: Da jeg uforandret er af den Anskuelse, som jeg udtalte ved 1ste Behandling af det Lovforslag, som Regjeringen i Fjor forelagde om det Emne, der er Gjenstand for det foreliggende Lovforslag, nemlig at den rigtigste Løsning af Sagen er den, simpelthen at hæve den siden 1830 stedfundne Fordeling af visse Udgifter over de af samme Amt omsluttede Kjøbstæder, har det maattet være mig hørt at se Sagen paany sat i Bevægelse, og et Forslag bragt frem i den Retning, som jeg hidtil har anset for den rigtige. Jeg skal dog ikke tilbageholde, at min Interesse for Sagen er bleven noget svækket, og Lovforslagets Betydning efter min Mening ogsaa forringet derved, at Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen med dets nye Regler om Fordelingen af de af den høitærede Indenrigsminister nævnte fire Slags Udgifter er blevet forelagt og i alt Fald som en Helhed synes at have Udsigt til at gaa igjennem. Ikke desto mindre vilde jeg dog ønske Sagen fremmet; men efter den bestemte Erklæring, der ved Diskussionens Begyndelse blev afgiven af den ærede Minister angaaende denne Sag, skal jeg tie med Alt, hvad jeg yderligere kunde have ønsket at bemærke med Hensyn til Lovforslaget og nogle af dets Enkelt-

heder, for saa vidt de i Dag kunne berøres, og jeg skal ganske henstille til den ærede Forslagsstiller, om han efter den afgivne kategoriske Erklæring, efter hvilken vi jo ikke kunne vente noget Udbytte af Sagen gjennem det private Initiativ, fremdeles vil ønske den forfulgt. Ønsker han det, saa følger jeg ham naturligtvis.

Jessen: Ja, det ønsker jeg ganske vist meget stærkt, for at denne Sag dog engang skulde komme til Ende. Landsstingets Udvalg have nu to Gange afgivet Erklæring om Sagen, uden at den er kommen til 2den Behandling her i Thinget, og jeg vilde dog anse det for rigtigt, at denne Sag fik en Afslutning paa den ene eller den anden Maade. Bliver Resultatet det, at det, der som ikke nogen anden Fordelingsmaade end den nuværende kan sættes igjennem, findes betænkeligt at ophæve det nuværende Fællesskab, vil jeg fuldkommen berolige mig med, at der da fra min Side er gjort Alt, hvad der har kunnet gøres i denne Sag, og saa skal den ikke fra min Side oftere komme frem; men kommer man ikke til noget Resultat, kommer man ikke til nogen Afstemning i Sagen, da er det min Hensigt, hver Gang Næsteden træder sammen, at bringe denne Sag frem. Det har paa ingen Maade undret mig, at den høitærede Minister har erklæret sig, som slet er. Vi have fra gammel Tid været fuldstændig enige om denne Sags Ordning. Jeg veed, at den ærede Minister, som kjender disse specielle Forhold paa det aller nøieste, ligesom jeg stedse har været af den Anskuelse, at den nuværende Fordeling af disse Udgifter er i høi Grad uehdig. Den ærede Minister har ogsaa ligesom jeg ønsket at opnaa to Ting, baade at den uehdige Fordeling skulde falde bort, og at Kjøbstæderne ved en anden Fordelingsmaade skulde faae en Lettelse, som de have et vel grundet Krav paa. Naar vi da nu, uagtet vi saaledes ere enige om Maalet, pludselig ere bleven lidt uenige om denne Sag, saa ligger det i den Egenkab, som den ærede Ministerr blandt andre fortreffelige Egenstaber er i Besiddelse af, at han vedblivende har bevaret Troen paa, at det at kunne og det at ville er det Samme. Jeg har i denne Sag maattet opgive Troen paa at føre det igjennem, jeg fandt var det Bedste, nemlig at komme til, at en Fordeling med det omgivende Land af flere af disse Udgifter kunde tilveiebringes, og Spørgsmaalet har altsaa nødvendig for mig maattet være, om det ikke i og for sig var et Gode at slippe bort fra Fællesskabet, selv om intet Andet sættes i Stedet. Af denne Mening er jeg nu ubetinget, men ved Siden deraf skal jeg naturligtvis understøtte den høitærede Ministers mig meget kjerksomme Bestrebelse for at søge at faae disse Udgifter fordelte paa en anden Maade. Jeg vil ønske, at den høitærede Minister maa faae alt Held med sig i denne Sag, men Troen derpaa har jeg slet ikke, og navnlig er der en af disse Udgif-